భగవంతుడి వారసులు

మధురాంతకం రాజారాం

"అమ్మా, అమ్మా! ఎదురింటి కెవరో దండిగా మనుషు లొచ్చారు. ఎందు కొచ్చారమ్మా వాళ్ళు?" కుతూహలంతో ప్రశ్నించాడు చిట్టిబాబు.

కిటికీలోంచి ఓసారి వెలుపలికి చూచి "పనివాళ్లలేరా చిట్టిబాబూ! ఇంటిని రిపేరు చేయటానికి వచ్చినట్టున్నారు" అంది పార్వతమ్మ.

"ఎందుకమ్మా రిపేర్ చెయ్యడం?"

"ఇల్లు పాడుబడిపోయిందికదరా మరి! గోడలకు కన్నాలు పడ్డాయి. గచ్చు లేచి పోయింది. ప్రహరీ అక్కడక్కడా కూలి పోయింది. పెరడు అడివిలా బలిసిపోయింది. వాళ్ళదంతా బాగుచేసి వెళతారు...."

"ఎందుకమ్మా బాగు చెయ్యడం?"

"ఇప్పుడయితే అందులో ఎవరూ లేర నుకో. ఇకమీదట అలా కాదు. ఎవరో పెద్దాయన ఆ యింట్లో చేరబోతున్నారు...."

"ఎవరమ్మా ఆ పెద్దాయన?"

ఇలా కాదన్నట్టు పార్వతమ్మ కొడుకును పైకెత్తి కిటికీ అంచున నిల్చోబెట్టింది. "చూడరా బాబూ! పొడుగు చేతుల చొక్కా, లావాటి మీసాలు, తలలో వెంట్రుకలు సగం పైగా నెరిసిపోయాయి. ఆయనే ఎదురింటికి రాబోతున్నది...."

"నేనెప్పుడూ ఈయన్ని చూడలేదు. ఎవరమ్మా ఈయన? ఏ వూరు?"

"ఒరే చిట్టిబాబూ! నీ ప్రశ్నల కన్నింటికీ జవాబులు చెప్పడానికి నాకు తీరికలేదు. పోయి మీ నాన్నగారి నడుగు" అంటూ పార్వతమ్మ పెరట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

వసారాలో చాప వేసుకుని కూర్చుని ఆఫీసు కాగితాలు చూసుకుంటున్న చిదానందం పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చిన చిట్టిబాబు వైపు చూచి "ఏరా చిట్టిబాబూ! ఏం కావాలి?" అన్నాడు.

"మరేమీ ఒద్దులే నాన్నా! అమ్మకు తెలీదట! ఆ లావాటి మీసాలాయన ఎవరు!"

"ఆయన పేరు మధుసూదనరావుగారు. ఆయన పేరు చెప్పినంత మాత్రాన నీకేం తెలుస్తుందిరా చిట్టిబాబూ! 'జిల్లా అధికారి కలెక్టరు' అంటూ చదువుకున్నావు గదా! ఈయన ఆ పనే చేసేవాడు. ఇప్పుడు పెద్దవాడైపోయాడు గదా! విశ్రాంతి తీసుకుంటు న్నాడు. అందుకు ఒక యిల్లంటూ వుండాలిగా? అందుకే ఈ ఇల్లు కొన్నాడు. ఇక పైన ఇక్కడే వుండిపోతాడట! తోడుగా వంటచేసిపెట్టటాని కొక వంటవాడుంటాడు. సరేనా?"

చిట్టిబాబు ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. రెండు నిమిషాలలా ఆలోచించేసరికి వాడి బుర్రలో మళ్ళీ ఒక సందేహం బయలేరింది.

"వంట చేసిపెట్టడానికి వాళ్ళవాళ్లెవరూ లేరా నాన్నా?"

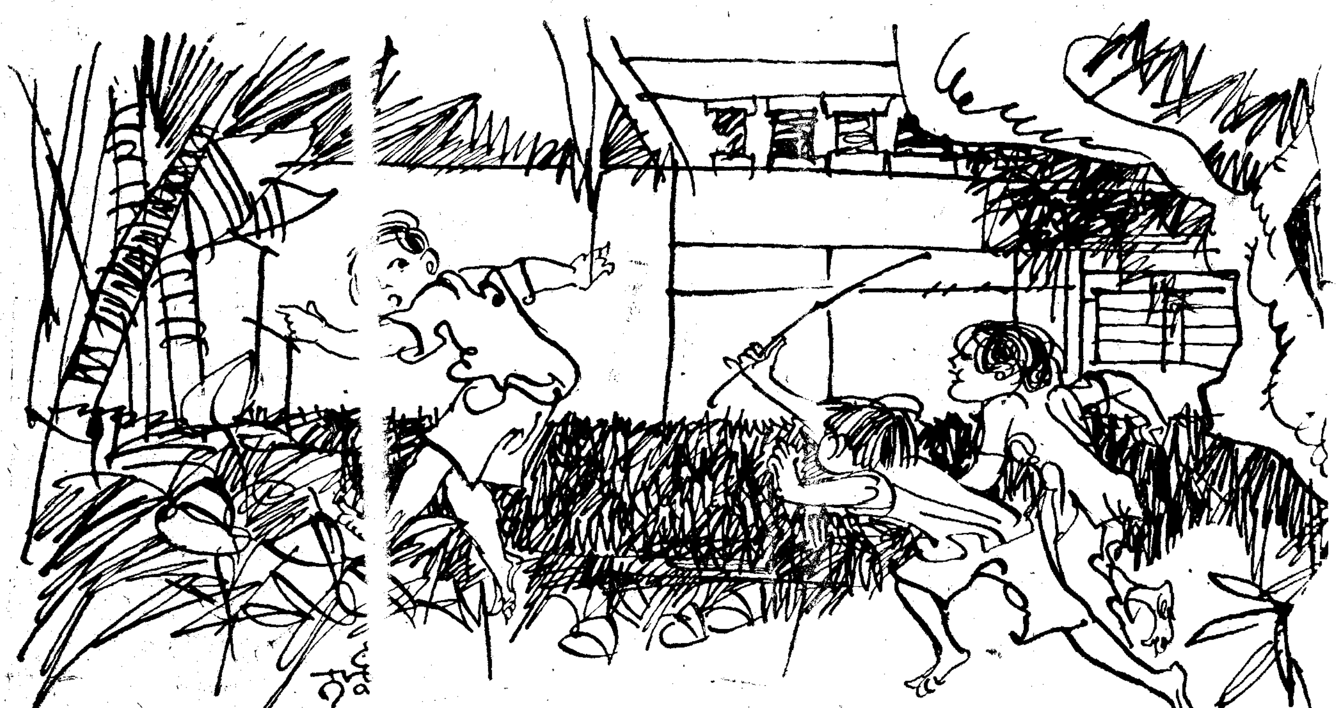

"భార్య లేదట్రా పాపం, చ గోయిం దట! కొడుకులూ, కూతుళ్ళూ వున్నా నుకో! కొడుకు లెక్కడో వుద్యోగాలు చే ంటూ న్నారు. కూతుళ్లు వాళ్ళ వాళ్ళ అత్త రిళ్లల్లో వున్నారు. వాళ్లు తమ దగ్గరుంటే ు దగ్గ రుండమని బలవంతం చేస్తున్నార ఒకరి దగ్గరుంటే వేరొకరికి కోపం రాదూ? ందుకే ఆయన ఇక్కడుంటున్నారు. స బడికి టైమవుతోంది. వెళ్ళి పుస్తకాలు కో."

ఆనాటి సాయంకాలం చిట్టిబా బడి నుంచీ యింటికి వచ్చేసరికి ఎదురిం స్వరూ పము మారిపోయింది. వెల్లవేసిన గోడలు తెల్లగా మెరుస్తున్నాయి. ఇంటి చుట్టూ ఇప్పుడు అడివి గూడా లేదు.

రోజులు గడిచేకొద్దీ ఆ యిం చుట్టూ తోట పెరగసాగింది. ఇల్లు శుభ్రం వుం టుంది. లోపల మంచి రేడియో గ డా విన వస్తోంది. అక్కడ లేవిదొక్కటే- నుషుల సందడి.

పాపం! అంతపెద్ద యింట్లో ఒ లావాటి మీసాలాయన కెలా పొద్దు పోతుం , అను కునేవాడు చిట్టిబాబు.

2

కొంతైపైసలు పెట్టి చిదాన ం చిట్టి బాబుకొక రబ్బరు బంతిని కొని ్చాడు. బంతి చాలా బాగుంది. పెద్దది గూడా. కర్రతో కొడితే చివాలున పైకెరిపోతుంది. ఉదయం నుంచీ అదే ధ్యాసగా బంతితో ఆడుకుంటున్నాడు చిట్టిబాబు. కన్నుమూసి తెరిచేటంతలో ఒక ప్రమాదం జరిగిపోయింది. ఆ మాయబంతి ఒక్కపెట్టున పైకెగిరి ఎదు రింటి గుమ్మంలో, దూరి గోడకు తగిలించి వున్న గాంధీతాత పటానికి తగిలి హాల్లో దొర్లసాగింది.

భయంతో చిట్టిబాబు గుండె కొట్టుకో సాగింది. మరొక వస్తువేదయినా అయితే, పోతే పోయింది లెమ్మని ఇంటిలోకి తుర్రు మనేవాడే! రబ్బరు బంతిపైన మోజు అలా చేయనివ్వలేదు. ఎలాగయినా బంతిని తెచ్చు కోవాలి. హాల్లో యెవరయినా వున్నారేమో! మెల్లగా తక్కుతూ తారుతూ బెదురు బెదురు గానే గుమ్మందాకా వెళ్ళి లోపలకి తొంగి చూశాడు చిట్టిబాబు.

"వచ్చావా అబ్బాయ్! బంతి కోసమే గదూ!" గంభీరంగా కంఠం వినిపించింది. బొద్దు మీసాలాయన వాలుకుర్చీలో ప్రత్యక్ష మయ్యాడు.

"అవున్సార్! అవునండీ...."

"ఇలా లోపలికి వచ్చి ఎదురుగా నిల బడు...."

సింహం దగ్గరికి వెళుతున్న కుందేలు పిల్లలా చిట్టిబాబు నాలుగడుగులు లోపలికి వేశాడు.

"బంతితో ఆడుకోవచ్చు. కానీ దాన్ని ఇతరుల ఇళ్ళల్లో పడేటట్టు కొట్టడం తప్పు కదూ!"

"తప్పేనండీ!"

"బంతి పటానికి తగిలింది. అందులోనూ బాపూ పటానికి. పడిన చోట మరక గూడా అయింది. క్రిందపడి పగిలిపోయి వుంటే?"

చిట్టిబాబు పటంవైపు చూచాడు. పటం లోని తాతయ్యకు కోపం వచ్చినట్టు లేదు. చిట్టిబాబు కళ్ళు క్రిందికి దించాడు. బొద్దు మీసాలాయన తనవైపు సూటిగా చూస్తు న్నాడు.

"నేను కావాలని కొట్టలేదండీ! ఎలా వచ్చిందో పటానికి తగిలింది. ఇంకెప్పుడూ యిలా కొట్టనండీ!"

"అబ్బే, కాదులే అబ్బాయ్! తప్పు తప్పే! తప్పు ఒప్పుకోవాలి. శిక్ష అనుభవించాలి. అదీ బుద్ధిమంతుల లక్షణం. ఒప్పుకుంటావా?"

"అలాగేనండీ!"

"అయితే వుండు. ఒక క్షణంలో వస్తాను. తప్పించుకోడానికి ప్రయత్నించావో శిక్ష రెట్టింపవుతుంది...."

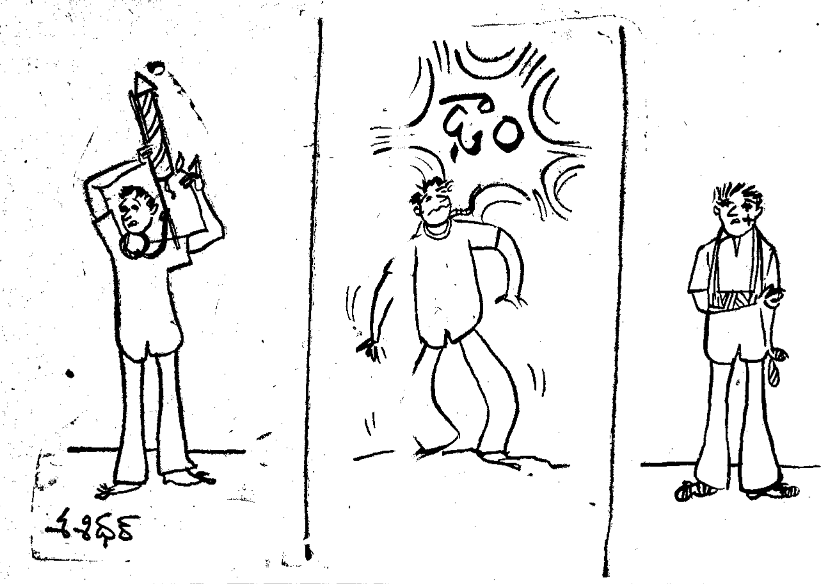

మధుసూదనరావుగారు లేచి లోప‌ల వెళ్ళారు. చిట్టిబాబుకు అతడు నిల్చున్న నే కంపించిపోతున్నట్టుగా వుంది. కళ్ళల్లో నీ గిర్రున తిరిగాయి.

ఇంతలో మధుసూదనరావుగారు మ హాల్లోకి వచ్చాడు.

యథాస్థానంలో కూర్చుంటూ "అయి నిమిషాలాగాలి. తరువాత చెబుతాన ముందుగా నే నడిగిన ప్రశ్నలకు జవా లివ్వు. నీ పేరేమిటి?"

"మా అమ్మా నాన్నా చిట్టిబాబంటారం బడిలోనేమో నాపేరు హరికృష్ణ...."

"ఏ తరగతి?"

"నాల్గో తరగతి చదువుతున్నానండీ.

"మీ నాన్న పేరేమిటి?"

"చిదానందంగారండీ."

"ఆయనేం చేస్తారు?"

"ఆఫీసులో పనండీ."

"పెద్దవాడయితే నువ్వేం చేస్తావు?"

చిట్టిబాబు ఏం చెప్పాలో తోచక గు కలు మ్రింగసాగాడు.

ద్వారం దగ్గర అడుగుల చప్పుడయింది వంటమనిషి సుబ్బయ్య ఒకచేతిలో ప్లేటు మరో చేతిలో నీళ్ళగ్లాసు తీసుకొచ్చి బల్లపై పెట్టాడు.

"ఇలా వచ్చి కూర్చో" అన్నాడు మ సూదనరావుగారు.

చిట్టిబాబు తటపటాయించాడు.

"ఊఁ, కూర్చో" స్వరం హెచ్చింది.

ఎగిరి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు చిట్టిబాబు

"ఆకు తీసేసెయ్...."

చిట్టిబాబు పాదాలకు నేల అందడంలేదు. చేతులకు టేబిలుపైన వున్న ప్లేటు అందడం లేదు. మధుసూదనరావుగారు చటుక్కున పైకి లేచి చిట్టిబాబును పైకెత్తి టేబిలుపైన కూర్చోబెట్టారు. చిట్టిబాబు ఆకు తీసేశాడు. ప్లేటులో గారెలు ప్రత్యక్షమయ్యాయి.

"ఊఁ, త్వరగా ముగించు. అన్నీ తినెయ్యాలి. అదే నీకు శిక్ష. ఇకపైన బంతిని యిలా ఇరుగు పొరుగు ఇళ్ళల్లోకి కొట్టగూడదు. ఇంకొకటేమిటంటే, నువ్వు ప్రతి రోజూ యిక్కడికి రావాలి. తెలిసిందా చిట్టిబాబూ?"

"తెలిసిందండీ."

"ఏమిటి తెలిసింది?"

"ప్రతిరోజూ యిక్కడికి రావాలి."

"ఎందుకు?"

"ఎందుకో మీరు చెప్పలేదండీ."

మధుసూదనరావుగారు గొల్లున నవ్వేరు.

"ఎందుకంటే మనిద్దరం యికమీదట స్నేహితులం. నేను నీతో కలిసి ఆడుకోలేననుకో! కానీ మంచి కథలు చెబుతాను. ఏమంటావ్?"

"అలాగేనండీ."

"అన్నీ తినేశావ్‌గదూ? మెల్లగా దిగు. ఇక వెళ్ళు...."

తూనీగలా పరుగెత్తాడు చిట్టిబాబు.

3

"ఒరే చిట్టిబాబూ! అరగంటసేపటి నుంచీ కనిపించలేదు. ఎక్కడి కెళ్లావురా?" అడిగింది పార్వతమ్మ.

"నీకు తెలియదులేవే అమ్మా! బొద్దు మీసాలాయన చాలా మంచాయన...." అన్నాడు చిట్టిబాబు.

"ఎందు కెళ్లావురా ఎదురింటికి? ఆయన చెడ్డవారట. భలే స్ట్రిక్టు ఆఫీసరట. తాశీల్దార్లు, రివిన్యూ ఇన్‌స్పెక్టర్లూ ఆయనంటే హడలి పొయ్యేవారట! మీ నాన్నగారు చెప్పారు...."

"అన్నీ అబద్ధాలే."

"కుంకుంకవి నీకేం తెలుసురా ఆయన మంచితనం?"

"ఆయన నాతో నేస్తం కడతానన్నాడు. కథలు చెబుతానన్నాడు. గారెలు తిన మన్నాడు...."

"ఏమిట్రా ఇది?" అంటూ ఆశ్చర్యపడి, "ఇంతకూ నువ్వే వెళ్లావా అక్కడికి?" అని ప్రశ్నించింది పార్వతమ్మ.

"లేదమ్మా! నేను కొట్టిన బంతి ఎదురింట్లోకి వెళ్ళి గాంధీ పటానికి తగిలింది. నేనేమో తెచ్చుకుందామని అక్కడికి వెళ్లాను. అప్పుడు లావాటి మీసాలాయన...."

"ఓరి, నీ యిల్లు బంగారంగానూ! నీ ఒళ్ళు హూనం గాలేదట్రా చిట్టిబాబూ? కొట్టవలసింది పోయి ఆయన నీకు గారెలు పెట్టాడా? నిజమేనట్రా?" విస్తుపోయింది పార్వతమ్మ.

చిట్టిబాబుకు కూడా లోలోపల చిత్రంగానే వుంది.

మరునాటి సాయంకాలం చిట్టిబాబు బడి నుంచీ వచ్చేసరికి, తనకోసం ఎదురింటి వంట ఆయన వచ్చి వెళ్ళినట్టు తెలిసింది. "ఒరే, చిట్టిబాబూ! నీకు పిలుపొచ్చింది. బొద్దుమీసాలాయన రమ్మన్నాడట" అంది పార్వతమ్మ.

చిట్టిబాబు కా రోజు యెదురింట్లో కమలా పళ్లు దొరికాయి. గ్లాసునిండుకూ నిమ్మరసం దొరికింది. అయితే వీటికన్నా వాడికి మీసాలాయన చెప్పిన కథే బాగుంది.

ఎవడో సిందుబాదనే నావికుడుంటాడట. అతడు సముద్రంపైన ఎన్నెన్నో దేశాలకు వెళతాడట! ఒక దేశంలోనయితే గండ భేరుండ పక్షి ఒకటి అతన్ని తన్నుకపోయిందట! అయినా ఎలాగో తప్పించుకున్నాడట! 'అమ్మో! ఎంత గుండెలుతీసినబంటో' అనుకుంటూ ఆశ్చర్యపోయాడు చిట్టిబాబు.

ఎదురింటాయన మీసాలేకావు ఆయన చెప్పే కథలుకూడా చాలా పెద్దవి. అయితే ఒకటి. పొద్దుపోయి, దీపాలు వెలిగేసరికి ఆయన కథను ఆపేస్తాడు. "వెళ్ళి చదువుకో చిట్టిబాబూ! మిగిలిన కథ రేపు చెబుతాలే"

అంటాడు.

అమ్మో, ముసలాయన చిట్టిబాబు న్నెన్ని కథలు చెప్పాడని! గలివర్ బ్రాబ్డిం ౦ నాగు దేశం వెళ్ళిన కథ చెప్పాడు. ఆ బా బా, వలభై దొంగలకథ చెప్పాడు. అని టికన్నా కాబూలీవాలా కథంటే చిట్టిబాబు చాలా ఇష్టం. వింటుంటే ఏడుపొస్తుంది. అయినా వినాలనే వుంటుంది.

రోజులు దొర్లిపోతున్నాయి. ట్టిబాబు యెదురింటి మీసాలాయనతో నే ం కట్టి మూడు మూపాలయింది.

ఒకరోజున ఉన్నట్టుండి ఆయ న్నాడు: "చూడు చిట్టిబాబూ! పై వారంనుం మనకు వండగ. యెందుకో తెలుసా? నకింకా చాలామంది స్నేహితులు రాబోతున్నా ం...."

ఎవరు వాళ్ళు? ఎందుకొస్తారు? న్నాళ్ళు వుంటారు? ఇలా చిట్టిబాబు కెన్నెనో ప్రశ్న లడగాలనే వుంది. కానీ అంతలో దీపం వెలిగింది.

మరునాటినుంచీ వేసవి సెలవులు ారంభ మయ్యాయి. చిట్టిబాబు వాళ్ళమ మ్మగారి ఊరికెళ్ళి వారం రోజులుండి న్నాడు. వచ్చి చూసేసరి కేమయింది? ఎదురింట్లో ఒక పిల్లల పటాలమే దిగేసింది.

జ్యోతి, ప్రసాద్, కిరణ్, కుమారి, చందన, రమ, ఆనంద్, రవి. ఖాసు యిలా చాలాపేర్లు వినిస్తున్నాయి.

ఊరినుంచీ తిరిగివచ్చిననాటి మధ్యాహ్నం మూడు గంటలప్పుడు చిట్టిబాబు తప్పటడు తారుతూ వెళ్లి యెదురింటి ప్రహరీ గేటుదగ్గర నిలుచున్నాడు. కాంపౌండు లోపల గున్న మామిడి చెట్టుకింద పిల్లలందరూ ఆడుకుంటు న్నారు. ఒకడు బూరా ఊదుతున్నాడు. ఇం కొకడు పిల్లిమొగ్గలు వేస్తున్నాడు. వేరొ కడు కొమ్మకు కట్టిన ఉయ్యాలలో ఊగుతు న్నాడు. అమ్మాయిలు కొంచెం దూరంలో బొమ్మరిళ్ళు కట్టుకుంటున్నారు.

"ఎవడో తొంగిచూస్తున్నాడు రోయ్" అన్నాడు కిరణ్.

"ముక్కు చూసారా? చిలక ముక్కులా లేదూ?" అన్నాడు ఆనంద్.

"వాణ్ని పట్టుకోవాలి. ముక్కు చితక గొట్టాలి. గోతంలోవేసి మూటకట్టాలి...." అంటూ ప్రారంభించాడు ప్రసాద్.

"పాపం, ఏడవడూ?" అంది చందన.

"ఇష్, ఊరుకో! ఇలాంటి వాళ్ళను లోపలికి రానీకూడదు. ఒరేయ్ ఆనంద్, కిరణ్ అందరూ రండిరా...." పిల్లలందరూ ప్రసాద్ పిలుపందుకుని, కళ్లు పెద్దవిచేసి, పిడికిళ్ళు బిగించి ఔడుకరుచుకుంటూ ముందు కురికారు.

చిట్టిబాబుకు మతిపోయినంత పనయింది. పరుగో పరుగు... పడుతూ లేస్తూవెళ్లి వాళ్ళ యింట్లో పడ్డాడు.

"ఏమిట్రా చిట్టిబాబూ! ఏమయింది?" అని ప్రశ్నించింది పార్వతమ్మ.

"ఎదురింటి కుర్రాళ్ళే అమ్మా! ఊరికేనే నాపై కొస్తోన్నారు...."

"అవును మరి! వాళ్ళందరూ ముసలా యన మనమలూ, మనమరాళ్ళూ. పెద్దపెద్ద పట్నాలనుంచీ వచ్చారు. కాన్వెంటుల్లో చదువుతారట! కారుల్లోనే తిరుగుతారట! వాళ్ళు నిన్ను తమతో చేరనిస్తారా? వద్దులే బాబూ, నువ్వావేపు వెళ్లనేవద్దు" అంది పార్వతమ్మ.

సరిగ్గా ఆ సమయానికి ఎదురింటి పిల్లలు

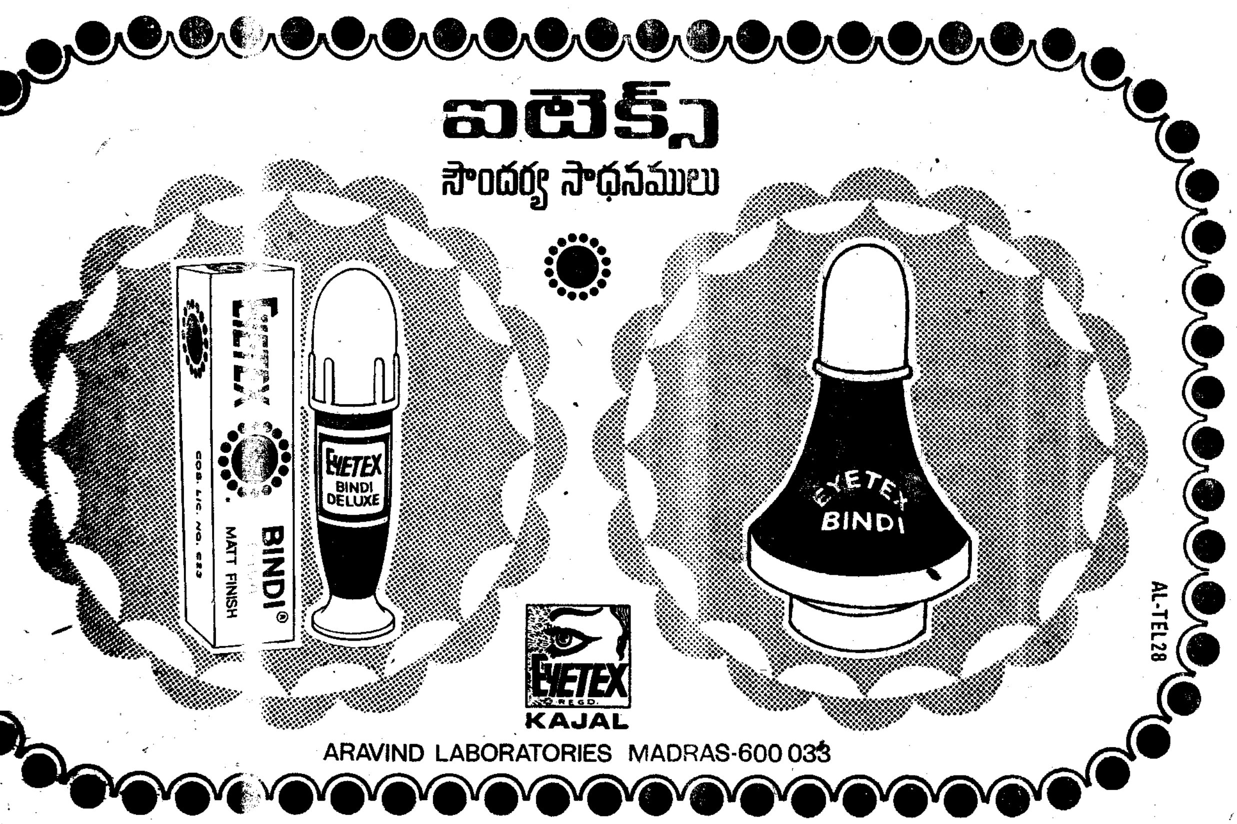

గున్నమామిడి చెట్టుకింద విజయోత్సాహ జరుపుకుంటున్నారు. ఎవడో శత్రురాజు గూఢచారి తమ రాజ్యంలోకి జొరబడాల చూచాడు. తుపాకీ పేల్చేసరికి తిరిగి చూ కుండా పారిపోయాడు. ఇకపైన యెప్ప డయినా తలచూపిస్తే అప్పుడు చెప్పాలి వా పని!

4

నాలుగురోజులు దొర్లిపోయాయి. ఎదు రింటి పిల్లలు ఈ నాలుగు రోజుల్లోనూ శత్రు రాజుల గూఢచారిని తమ రాజ్యం దరిదాపు లోకి రాకుండా చేయగలిగారు. తప్పిదా చిట్టిబాబు యెప్పుడయినా వీధిలో కనిపిస్తే అరచి, గీపెట్టి, ముక్కు కోసేస్తామని భయ పెట్టి, బెదిరించి నానా అల్లరీ చేశారు. తల పులు బిడాయించుకుని ఇంట్లో వుండడవే చిట్టిబాబుకు క్షేమమైపోయింది.

ఒకనాటి మధ్యాహ్నం మధుసూదనరావు గారు హాల్లో ఫానుక్రింద కూర్చుని భోజనం చేస్తూండగా పెద్దగగ్గోలు యేదో వినిపించింది. ఆయన కిటికీలోనుంచి వెలుపలికి తొంగి చూచారు. పిల్లందరూ మామిడిచెట్టుక్రింద ప్రోగయ్యారు. మగపిల్లలు మాత్రం చెట్టెక్కి కొమ్మకొకడు చొప్పున కూర్చున్నారు. ఊరికే కూర్చున్నారా? అప్పటి కప్పుడే పాటలుకట్టి బిగ్గరగా పాడేస్తున్నారు. 'చిట్టీచిట్టీ శ్రీరంగం చిట్టిపెళ్లాం తారంగం' అని ఒకరు, 'చిట్టి బాబు, చిట్టిబాబు జానెడంత, చిట్టిబాబు ముక్కేమో బారెడంత' అని ఒకరు, 'చిట్టీ చిట్టీ, సున్నప్పబట్టీ' అని ఒకరు....

చెట్టుకింద కూర్చున్న అమ్మాయిలు మగ పిల్లల పాటలకు వంతపాడుతున్నారు.

ఎదురింటి గుమ్మం వెనుక నిల్చున్న చిట్టిబాబు దీనంగా వీళ్ళవైపు బిక్కచూపులు చూస్తున్నాడు.

"ఒరేయ్ అబ్బాయిలూ!" ఉరుములు ఉరిమినట్టుగా పిలుపు వినిపించింది.

మగపిల్లలొక పెట్టున క్రిందకు దూకేశారు.

"అందరూ యిలావచ్చి నిల్చోండి."

కిక్కురుమనకుండా పిల్లలందరూ వరండాలోకి వచ్చి వరసగా నిల్చున్నారు.

చేతిని పైకెత్తి దోసిలిలోవున్న పట్టెడు అన్నాన్నీ దూరంగా తోటలో పడేటట్టుగా విసిరాడు మధుసూదనరావుగారు. అన్నపు పెళ్ల క్రింద పడగానే ప్రిదిలి మెతుకులన్నీ చెల్లాచెదరై పోయాయి.

"ఏం చేశానో చూచారుగా! ఇప్పుడేం జరిగేదీ మీరు చెప్పాలి. ఊఁ, చెప్పవోయ్ ప్రసాద్ ...."

"ఓ కాకివచ్చి వాలింది తాతయ్యా!"

"వ్రాలి ఏం చేసింది? అన్నం ముట్టుకుందా, లేదా? నువు చెప్పరా ఆనంద్!"

"ముట్టుకోలేదు తాతయ్యా! కావు కావుమంటూ అరుస్తోంది...."

"అదిగో, యింకొక కాకిగూడా వచ్చేసింది" అన్నాడు కిరణ్.

"అదయినా అన్నం ముట్టుకోలేదు తాతయ్యా! కావు కావుమనే అరుస్తోంది" అన్నాడు రవి.

"అబ్బో, అబ్బో! యెక్కడున్నాయో యేమిటో, బోలెడన్ని కాకులొచ్చేశాయ్ తాతయ్యా!" అన్నాడు భాను.

"అన్నీ కలిసి యిప్పుడేం చేస్తున్నాయ్?" రావుగారు ప్రశ్నించారు.

"ఇప్పుడన్నీ ఒక్కొక్కమెతుకే యేరుకొని తింటున్నాయి తాతయ్యా!" చందన అంది.

"మంచిది. కాకులకున్నంత మాత్రం బుద్ధి అయినా మనుషులకు లేకపోతే యెలాగమ్మా? చిట్టిబాబును హడలగొట్టచ్చా? వాడయినా మీలాంటి వాడేగదా? వాణ్ని ఏడిపించడం తప్పుకాదూ?"

పిల్లలు ఒకరి ముఖం ఒకరు చూసుకున్నారు. అందరూ ఒకే గొంతుకతో "తప్పే తాతయ్యా!" అన్నారు.

"ఈ తప్పుకు శిక్షేమిటో తెలుసా?"

"గుంజిళ్ళు పెడతాం తాతయ్యా!" అన్నాడు ప్రసాద్.

"ఇంటిచుట్టూ పదిరౌండ్లు పరిగెత్తుకొస్తాం!" అన్నాడు ఆనంద్.

"అదేం వద్దు. మీరు చిట్టిబాబుతో స్నేహంగా వుండాలి. మీరీ వూరునుంచి వెళ్లేటంతవరకూ వాణ్నిగూడా మీతోబాటు మన యింటిలోనే వుండనివ్వాలి...."

* * *

మరునాటి ఉదయం రావుగారికి గున్నమామిడి చెట్టు నీడలో ఆడుకుంటున్న పిల్లలలో చిట్టిబాబుగూడా కనిపించాడు. ఆయన కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి.